

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

Så kunne man tænke sig at føre deflationen så vidt, at man ikke alene fik investering og beskæftigelse til at stagnere, men oven i købet fik investeringerne til at gå tilbage, fik arbejdsløsheden til at vokse, ikke bare stærkt, men meget stærkt. Herved ville man naturligvis opnå en nedgang i forbruget også af udenlandske varer. Det er klart, at går byggeriet i stå, så skal man bruge så meget mindre bygningsjern, så bliver bygningsarbejderne arbejdsløse, og de spiser ikke så mange fødevarer som tidligere; der bliver mere til eksport; så køber de ikke så mange udenlandske klædevarer, og vi kan som følge deraf spare på importen. Det er rigtigt, at man ved en deflationspolitik kan bedre betalingsbalancen ved, at man via rente- og kreditpolitik sætter investeringen ned, skaber arbejdsløshed og nedsætter forbruget af såvel udenlandske som indenlandske varer. Jeg forstår imidlertid, det ærede medlem benægter, at noget sådant skulle være til sigtet. Hvad det så egentlig er, man tilsigter fra konservativ side, hvad den konservative pengepolitik egentlig går ud på, kommer vist efterhånden til at stå en lille smule uklart for os allesammen.

Det ærede medlem mener, at vi skal lade investeringerne gå den naturlige vej, vi skal lade dem finansiere ved privat opsparing. Nu ved jeg ikke, om det ærede medlem kender den private opsparings størrelse; det er svært at have et sikkert mål for den, men man kan ved forskellige beregninger skønne, hvor stor den private opsparing er her i landet. Den er — heldigvis — i meget stærk stigning. Efter de beregninger, vi har, — tallene er ikke nøjagtige, det er kun et skøn —, var opsparingen i 1947 sådan noget som 175 mill. kr., i 1948 600 mill. kr. og i 1949 800 mill. kr. Vi kan altså konstatere, at den private opsparing her i landet er i meget stærk vækst — jeg vil ikke sige den personlige opsparing, for selskabernes opsparing er også med. Det er naturligvis glædeligt, men jeg tror ikke, det ville være rigtigt af os nu i den situation, hvori landet befinder sig, at nøjes med de investeringer, der kan finansieres ad denne vej. Det blev bestemt for lidt. Netop Marshallhjælpen giver os mulighed for en stærk forøgelse af investeringerne, og det er jo det, der er genopbygning. Netop Marshallhjælpen giver os mulighed for forøgelse af investeringerne udover opsparingen, og det er den mulighed, vi skal og må udnytte. Det er derfor, der kræves en finansiering. Selvom Marshallhjælpen giver os økonomisk mulighed for at foretage investeringer, der er større end vor

opsparing, skal der finansiering til alligevel. De arbejder, der skal udføres, skal finansieres alligevel. Det er det, der begrundet den kreditpolitik, regeringen fører.

Et af mine argumenter, som jeg selv tillægger betydelig vægt, kom det ærede medlem ikke ind på. Jeg sagde, at det bedste mål og til syvende og sidst det eneste mål for likviditeten i et samfund er rentefodens højde. Når vi kan konstatere, at den effektive rente af 4 pct.s kreditforeningsobligationer er stigende, f. eks. fra september til nu er steget fra 4,32 til 4,45, så må det være det fuldstændig sikre bevis for, at likviditeten ikke er for stor. Det ærede medlem havde ikke noget at sige hertil, og jeg tror også, det bliver svært for ham at sige noget hertil. Når jeg har ret i den betragtning, kan man også føre den videre. Der kunne måske sidde et eller andet æret medlem her i salen og tænke: ja, men hvis det nu alligevel var rigtigt, hvad hr. Aksel Møller sagde, hvis det nu alligevel var de konservative, der havde ret, hvad er det så for en forfærdelig inflationspolitik, vi kommer ud i? Nu mener jeg tilstrækkelig tydeligt at have bevist, at det ærede medlems vurdering er forkert. Skulle den være rigtig, ville vi på et hvilket som helst tidspunkt i 1950 have et ganske sikkert mål for det, nemlig renteudviklingen. Hvis vi virkelig skulle opleve, at den effektive rente af kreditforeningsobligationer begyndte at falde kraftigt, ville det være udtryk for, at jeg har uret og det ærede medlem hr. Aksel Møller ret. Men så kan vi dog meget hurtigt gribe ind overfor det, idet man gennem nationalbanken f. eks. kan foretage det salg af obligationer, der er nødvendigt, for at dette forhold kan ændre sig igen, sådan at renten stiger påny op til det punkt, man finder passende. Jeg gør opmærksom på, at der altså ikke er nogen grund til at lægge denne debat så dramatisk op, som det ærede medlem hr. Aksel Møller gjorde. Vi står ikke ved skillevejen angående den økonomiske politik, der skal føres. Det er ikke i eftermiddag, det skal afgøres, om vi skal gå lige lukt ud i ulykken eller følge det ærede medlem hr. Aksel Møller på det, han mener er dydens vej. Der vil hele tiden være lejlighed til at kaste et blik på den røde lampe, og hvis den virkelig skulle blive tændt som advarselssignal, hvis der viser sig et meget stærkt rentefald, vil man til enhver tid kunne gribe ind over for det, hvis man finder det hensigtsmæssigt. Jeg tror ikke, regeringen ville se på et mindre rentefald som en ulykke, men det må naturligvis til enhver tid vurderes, alt efter som situationen tegner sig.